

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van de gescheiden echtgenote en de erfgenamen van wijlen X, laatstelijk gewoond hebbende te Z, tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen I te Rotterdam van 8 Mei 1952 betreffende de aan wijlen X opgelegde aanslagen tot navordering van inkomstenbelasting voor de jaren 1941, 1942 en 1943 en van ondernemingsbelasting voor de belastingjaren 1942, 1943 en 1944;

Gehoord den advocaat van belanghebbenden;

Gezien de stukken;

Overwegende dat aan wijlen X aanslagen tot navordering van inkomstenbelasting voor de jaren 1941, 1942 en 1943 zijn opgelegd naar zuivere inkomens van f. 18.000,--, f. 18.000,-- en f. 16.000,--, alsmede aanslagen tot navordering van ondernemingsbelasting voor de belastingjaren 1942, 1943 en 1944 naar bedrijfsopbrengsten van f. 17.000,--, f. 16.000,-- en f. 13.500,-- en bedrijfskapitalen van f. 30.000,--, f. 30.000,-- en f. 25.000,--;

Overwegende dat X, na tegen deze aanslagen tevergeefs bezwaar te hebben gemaakt bij den Inspecteur, van diens beschikking in beroep is gekomen bij den Raad van Beroep;

dat hangende dit beroep X is overleden en zijn gescheiden echtgenote, A, met wie hij in gemeenschap van goederen gehuwd is geweest tot in het jaar 1946, en zijn erfgenamen tezamen het geding hebben voortgezet;

Overwegende dat de Raad van Beroep de beschikking van den Inspecteur heeft bevestigd na te hebben overwogen:

2. "dat de Inspecteur bij beschikking van 26 Januari 1951 de aanslagen heeft gehandhaafd;
3. dat tegen deze beschikking tijdig beroep is ingesteld;

5. dat de Inspecteur de aanslagen heeft vastgesteld op grond van een vermogensvergelijking tussen 1 Januari 1941 en 1 Januari 1944, tegen welke methode appellanten geen bezwaar hebben gemaakt;
- 6<sup>A</sup> dat appellanten echter wel een aantal bezwaren hebben opgesomd tegen de wijze, waarop deze vermogensvergelijking is berekend en de Raad deze bezwaren stuk voor stuk zal behandelen;
- B. dat appellanten hebben aangevoerd, dat Mevrouw A per 1 Januari 1941 f. 1.800,-- eigen spaargeld had, maar daarvan geen enkel bewijs is geleverd;
- C. dat volgens appellanten het schip G in het beginvermogen te laag is gewaardeerd, omdat er kort voor de oorlog voor ongeveer f. 8.000,-- aan is verbeterd en de afschrijving van f. 1.800,-- te hoog is, daar slechts 1½ % per jaar op het schip mocht worden afgeschreven, hetgeen neerkomt op in totaal f. 600,--;
- D. dat uit de verklaringen van Mevrouw A en de erfgenamen de Raad wel de overtuiging heeft gekregen, dat het schip kort voor de oorlog is verbeterd, doordat de motor is hersteld en een nieuwe roef is aangebracht, terwijl een bedrag van f. 8000,-- voor deze herstellingen niet onaannemelijk voorkomt;
- E. dat evenwel dergelijke reparaties de waarde van een schip wel verhogen, maar met een belangrijk minder bedrag, dan zij hebben gekost;
- F. dat de Raad de waardevermeerdering van het schip tengevolge van die reparaties taxeert op f. 4.000,--;
- G. dat de Inspecteur ter zitting van de Raad heeft verklaard, dat hij heeft afgeschreven 2½ % op het casco en 8 % op de motor, hetgeen de Raad niet te veel acht, zijnde de door appellanten verlangde afschrijving van 1½ % op het schip veel te klein;
- H. dat de Inspecteur volgens deze afschrijvingspercentages komt tot een afschrijving van f. 1.689,--, welke hij in zijn vertoogschrift heeft afgerond tot f. 1.600,--;
- I. dat evenwel het bedrag van f. 1.689,-- moet worden aangehouden en mitsdien het schip uit die hoofde f. 111,-- hoger moet worden gewaardeerd;
- J. dat de Inspecteur in het eindvermogen onroerend goed heeft opgenomen tot een bedrag van f. 17.350,--;
- K. dat appellanten stellen, dat dit joodse huizen waren, die X in de oorlog had gekocht en die reeds op 1 Januari 1944 niets waard waren;
- L. dat zulks echter niet juist is, daar die huizen per 1 Januari 1944 nog zeer wel tegen behoorlijke prijzen konden worden verkocht en bovendien het feit, dat X na de aankoop verlies op die huizen heeft geleden, omdat hij ze aan de vroegere Joodse

eigenaren moest teruggeven, nog niet wegneemt, dat hij ze in de jaren 1941 - 1943 heeft gekocht en betaald met geld, dat hij toen als inkomen had moeten verantwoorden;

M. dat de Inspecteur in het eindvermogen een post schepen f. 25.000,-- heeft opgenomen, waartegenover appellanten stellen, dat dit bedrag slechts f. 10.000,-- groot kan zijn, omdat X toen slechts 1 schip van die waarde bezat;

N. dat evenwel de Inspecteur heeft kunnen aantonen, dat X in zijn aangifte voor de vermogensbelasting 1944 het bedrag van f. 25.000,-- zelf, door zijn toenmalige gemachtigde, heeft vermeld en moet worden aangenomen, dat die aangifte juist is, tenzij het tegendeel door appellanten wordt aangetoond, waarin appellanten evenwel niet zijn geslaagd;

O. dat trouwens wel is gebleken, dat X in die tijd allerlei transacties in schepen deed en het daarom ook in het geheel niet onwaarschijnlijk is, dat hij op 1 Januari 1944 meer schepen bezat, dan het ene schip, waarop hij toen zelf woonde;

P. dat appellanten voorts in het eindvermogen willen opnemen een schuld, welke X aan zijn vader had van f. 10.000,--, ten bewijze waarvan zij een door deze thans 88-jarige vader getekende verklaring hebben getoond;

Q. dat appellanten echter ter zitting hebben erkend, althans verschillende hunner, dat deze schuld al van voor de oorlog stamde, terwijl X's vader de schuld nimmer als vordering voor de vermogensbelasting heeft aangegeven en daarvan ook geen schuldbekentenis kan worden getoond;

R. dat de Raad dan ook niet overtuigd is, dat deze schuld bij het eindvermogen inderdaad bestond en bovendien, zo dit wel het geval is geweest, aannemelijk is, dat die schuld ook reeds in het beginvermogen aanwezig was, waaruit volgt, dat zij voor de vermogensvergelijking buiten beschouwing kan blijven;

S. dat appellanten verder bezwaar hebben tegen het door de Inspecteur aangenomen bedrag aan kasgeld van f. 5.000,-- in het beginvermogen, welk kasgeld volgens hun idee niet meer dan f. 1.000,-- kan hebben bedragen;

T. dat appellanten voorts opmerken, dat geen rekening is gehouden met diverse schulden van X per 1 Januari 1944, welke zij op f. 3.000,-- begroten;

U. dat de Inspecteur heeft medegedeeld, dat Mevrouw A, destijds nog met X gehuwd, op 13 Juli 1944 een bedrag van f. 8.000,-- bij de Rijkspostspaarbank stortte, terwijl op 22 Juni f. 4.500,-- bij H werd gestort;

V. dat appellanten deze stortingen niet hebben betwist en evenmin de herkomst daarvan hebben kunnen verklaren;

W. dat anderzijds wel aannemelijk is, dat X diverse schulden had, daar wel is gebleken, dat hij allerlei handelstransacties deed en voortdurend op zijn rekening bij H gelden werden bij en afgeschreven;

X. dat zekerheid omtrent deze zaken niet is te verkrijgen en zowel het bedrag van het kasgeld als dat van de schulden moet worden geschat;

U. dat de Raad op grond van voormelde feiten, deze bedragen schat op f. 4.000,-- kasgeld en f. 3.000,-- schuld zodat per saldo het eindvermogen daardoor f. 4.000,-- kleiner wordt;

Z. dat de Inspecteur in het eindvermogen een vordering op I heeft opgenomen, waarvan appellanten stellen dat deze door I is betwist en niet inbaar was, ten bewijze waarvan zij een brief hebben overgelegd van de advocaat Mr. J. te Z, die in 1943 tevergeefs getracht heeft de vordering te incasseren;

A.A. dat de Inspecteur over deze vordering verder geen gegevens heeft kunnen verstrekken en de Raad op grond van de brief van Mr. J aanneemt, dat deze vordering per 1 Januari 1944 als waardeloos moet worden beschouwd;

B.B. dat appellanten tenslotte bezwaar hebben gemaakt tegen de schatting van de Inspecteur van het privé-verbruik op f. 15.000,-- daar dit volgens hen slechts f. 10.000,-- heeft bedragen;

C.C. dat X in 1941/43 nog met zijn gezin op zijn schip leefde en hij eerst later met een andere vrouw in K is gaan leven, terwijl de Raad uit de mededelingen van appellanten ter zitting de indruk heeft gekregen, dat X eenvoudig leefde, terwijl de meeste zijner kinderen toen of in betrekking waren of bij familie waren ondergebracht;

D.D. dat de Raad daarom de taxatie van appellanten van f. 10.000,-- niet te laag acht;

7. dat op bovenvermelde gronden het inkomen, dat de Inspecteur in het verzoogschrift had berekend op f. 68.125,-- moet worden verminderd met:

hoger taxatie schip in beginvermogen		
wegens verbetering	f. 4.000,--	
mindere afschrijving schip in beginvermogen	" 111,--	
minder saldo schulden en kasgeld	" 4.000,--	
vordering I	" 1.780,--	
minder privé	<u>" 5.000,--</u>	f. 14.891,--
		-----
zodat het inkomen bedraagt		f. 53.234,--
		=====

8. dat de navorderingsaanslagen echter slechts tot een totaal inkomen komen van f. 52.000,--, zodat deze aanslagen niet te hoog zijn;

9. dat appellanten hebben gevraagd de verklaring te mogen afleggen, bedoeld in artikel 6 van de Zevende Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting 1941, maar de Raad daartoe geen termen aanwezig acht;

10. dat appellanten nog hebben betoogd, dat de Inspecteur volgens artikel 3, lid 1, sub b, het gehele onverklaarde inkomen over 1942 had moeten belasten en mitsdien in ieder geval de aanslagen voor zover deze betreffen 1941 en 1943 moeten worden vernietigd;

dat evenwel - daargelaten de vraag of de Inspecteur verplicht is alle inkomsten in 1942 te stellen - uit de mededelingen van de Inspecteur en appellanten voldoende is gebleken, dat de werkzaamheden van X, waaruit deze inkomsten moeten zijn voortgevloeid, zich over de jaren 1941, 1942 en 1943 hebben uitgestrekt, zodat er geen aanleiding was voor de Inspecteur de aanslag tot 1942 te beperken;"

Overwegende dat belanghebbenden de uitspraak hebben bestreden met een aantal middelen van cassatie, welke hierop neerkomen:

1. Schending of verkeerde toepassing van artikel 3 van het Buitengewoon Navorderingsbesluit en van artikel 4 van de Eerste Uitvoeringsresolutie Buitengewoon Navorderingsbesluit, doordat de Raad van Beroep het inkomen van de jaren 1941 tot en met 1943 heeft berekend met behulp van een vermogensvergelijking, waarbij als eindvermogen is aangenomen het vermogen per 1 Januari 1944 in stede van het vermogen per 1 September 1945;

2. Schending van de artikelen 11 en volgende van de wet van 19 December 1914, Staatsblad no. 564, doordat de Raad van Beroep aan belanghebbenden de inzage heeft geweigerd van een door den Inspecteur overgelegde aangifte van X voor de vermogensbelasting 1944, aan welke aangifte de Raad het bewijs heeft ontleend, dat in het vermogen van X per 1 Januari 1944 schepen aanwezig waren ter waarde van f. 25.000,--;
3. Schending van de evenvermelde artikelen, doordat de Raad van Beroep heeft beslist, dat per 1 Januari geen schuld van X aan zijn vader ten bedrage van f. 10.000,- bestond, op grond van een door den Inspecteur ter zitting ingediend nader vertoogschrift, waartegen belanghebbenden geen verweer hebben kunnen voeren, daar de Raad geweigerd heeft de zitting te verdagen om hen in de gelegenheid te stellen bewijs voor het bestaan van de vermelde schuld bij te brengen;
4. Schending van dezelfde artikelen, doordat de Raad van Beroep op grond van het bovenbedoelde, ter zitting ingediende, nadere vertoogschrift bewezen heeft geoordeeld, dat in 1944 de toenmalige echtgenote van X gelden heeft gestort op haar rekeningen bij de Rijkspostspaarbank en het bankierskantoor van H, zonder aan belanghebbenden – gelijk door hen was verzocht – door verdaging van de zitting gelegenheid te geven aan te tonen, dat de bedoelde stortingen door derden uit hun eigen middelen zijn verricht;
5. Schending of verkeerde toepassing van de artikelen 9, 10 en 11 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, doordat de Raad zonder reden de boekhouding van X, welke steeds regelmatig met jaarlijkse afsluitingen, gepaard gaande met inventarisaties, was gevoerd, heeft verworpen;
6. Schending of verkeerde toepassing van artikel 3 van het Buitengewoon Navorderingsbesluit in verband met artikel 35 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, doordat de Raad van Beroep aan de in het vermogen van X per 1 Januari 1944 aanwezige, uit Joods bezit aangekochte, huizen waarde heeft toegekend op grond, dat die huizen op dien datum nog wel tegen behoorlijke prijzen konden worden verkocht, ofschoon die huizen voor X een speculatieobject vormden en uit een overgelegd taxatierapport bleek, dat zij per 1 Januari 1944 voor X geheel waardeloos waren in verband met te verwachten rechtsherstel voor van hun bezit beroofde Joden;
7. Schending of verkeerde toepassing van artikel 3 van het Buitengewoon Navorderingsbesluit, doordat de Raad van Beroep het voor het tijdvak van 1 Januari 1941 tot 1 Januari 1944 berekende inkomen heeft verdeeld over de jaren

1941, 1942 en 1943, hoewel dit inkomen volgens het in het eerste lid, onder b, van voormeld artikel vervatte vermoeden in zijn geheel aan het jaar 1942 had behoren te zijn toegerekend;

8. Schending van artikel 16 van de wet van 19 December 1914, Staatsblad no. 564, doordat de Raad van Beroep:

- a) zonder reden de boekhouding van X heeft verworpen,
- b) de verzochte verdaging van de zitting heeft geweigerd;
- c) aan belanghebbenden geen inzage heeft verstrekt van de door den Inspecteur overgelegde aangifte van X voor de vermogensbelasting 1944;

9. Schending van artikel 51 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, doordat de Raad van Beroep ten onrechte heeft geweigerd aan dat artikel toepassing te geven ten behoeve van de gescheiden echtgenote van X;

10 Schending of verkeerde toepassing van de artikelen 1, 2 en 3 van het Buitengewoon Navorderingsbesluit, doordat de Raad van Beroep de navorderingsaanslagen in stand heeft gehouden, hoewel niet is gebleken van enig feit, dat tot navordering reden zou kunnen geven, immers de navordering enkel berust op verandering van opvatting van den Inspecteur, waardoor die navordering niet wordt gewettigd;

11. Schending of verkeerde toepassing van artikelen 74 en 76 van de Wet op de Inkomstenbelasting 1914 in verband met artikel 57 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, doordat de Raad van Beroep op de navorderingsaanslagen heeft gehandhaafd, hoewel de Inspecteur bij een nadere beschikking van 19 Januari 1952 – welke ter zitting aan den Raad is getoond – die aanslagen heeft verminderd tot een bedrag van f. 4000,-- in totaal, althans de Inspecteur in zodanige vermindering heeft bewilligd en belanghebbenden zulks hebben aanvaard, zodat ter zake een overeenkomst tussenbelanghebbenden en de belastingadministratie is tot stand gekomen, welke door den Raad had behoren te worden eerbiedigd;

12. Schending van artikel 16 van de wet van 19 December 1914, Staatsblad no. 564, doordat de Raad van Beroep in de uitspraak niet heeft vermeld welke beschikking daarbij wordt bevestigd, immers niet blijkt of die bevestiging betreft de oorspronkelijke beschikking van 26 Januari 1951 of de vorenbedoelde nadere beschikking van 19 Januari 1952;

13. Schending of verkeerde toepassing van artikelen 6 van de Zevende Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting 1941, doordat de Raad van Beroep de erfgenamen van X niet heeft toegelaten tot het afleggen van de in dat artikel

bedoelde verklaring;

Overwegende met betrekking tot het eerste middel:

dat artikel 4, eerste lid, van de Eerste Uitvoeringsresolutie Buitengewoon Navorderingsbesluit voorschrijft, dat ten behoeve van de toepassing van artikel 3 van genoemd besluit voor de natuurlijke personen het zuiver vermogen moet worden bepaald naar den toestand bij het begin van September 1945;

dat dit voorschrift enkel betrekking heeft op het geval, dat met toepassing van de wettelijke vermoedens, vervat in het eerste lid van vermeld artikel 3 het totaalinkomen van een belastingplichtige over het tijdvak van 1 Januari 1941 tot September 1945 wordt afgeleid uit een vermogensvergelijking en als inkomen van het jaar 1942 wordt aangemerkt;

dat bedoeld voorschrift derhalve geen beletsel vormt om, ingeval het inkomen over de jaren 1941 tot en met 1943 moet worden vastgesteld, het totaalinkomen over die jaren te berekenen met behulp van een vermogensvergelijking tussen 1 Januari 1941 en 1 Januari 1944 en vervolgens op grond van feitelijke vermoedens te bepalen welk deel van dat inkomen aan elk jaar afzonderlijk moet worden toegerekend;

dat het middel mitsdien ongegrond is;

Overwegende omtrent het tweede middel:

dat uit de zesde overweging, letter n, van de uitspraak blijkt, dat de Raad van Beroep voor zijn beslissing betekenis heeft toegekend aan de in het middel bedoelde aangifte;

dat de wettelijke regeling van het beroep bij den raad van beroep, vervat in hoofdstuk II van de wet van 19 December 1914, Staatsblad no. 564, medebrengt, dat de raad van beroep niet mag acht slaan op stukken, door een der partijen overgelegd, zonder dat aan de wederpartij van die stukken een afschrift is verstrekt of deze in de gelegenheid is gesteld daarvan desgewenst inzage te nemen en evenmin zonder dat de wederpartij de gelegenheid heeft gehad den raad, hetzij schriftelijk hetzij bij de mondelinge behandeling ter zitting, haar gevoelen omtrent die stukken kenbaar te maken;

dat indien - gelijk hier het geval is - blijkens de uitspraak de raad van beroep op zodanig stuk heeft acht geslagen, terwijl uit de gedingstukken niet blijkt, dat de voormelde regeling is nageleefd, en de wederpartij zich deswege in cassatie beklaagt, de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven;

Overwegende met betrekking tot het derde en het vierde middel:



dat uit de uitspraak niet blijkt, dat de Raad van Beroep, zoals deze middelen stellen, de daar vermelde beslissingen heeft gegrond op het daar bedoeld nadere verzoekschrift van den Inspecteur;

dat mitsdien de middelen feitelijkten grondslag missen;

Overwegende aangaande het vijfde middel:

dat uit de gedingstukken, waarvan de Hoge Raad kan kennis nemen, niet blijkt, dat belanghebbenden bij den Raad van Beroep hebben gesteld, dat X een regelmatige boekhouding met jaarlijkse afsluitingen, gepaard gaande met inventarisaties, heeft gevoerd, en deze stelling, welker beoordeling een onderzoek van feitelijkten aard verlangt, niet met vrucht voor het eerste in cassatie kan worden te berde gebracht;

dat reeds daarom het op die stelling berustende middel vergeefs is voorgedragen;

Overwegende met betrekking tot het zesde middel:

dat uit de gedingstukken, waarvan de Hoge Raad kan kennisnemen, niet blijkt, dat belanghebbenden bij den Raad van Beroep hebben gesteld, dat de in het middel bedoelde huizen voor X een speculatieobject vormden;

dat deze stelling, wjl haar beoordeling een onderzoek van feitelijkten aard verlangt, niet met vrucht voor het eerst in cassatie kan worden voorgedragen;

dat reeds daarom het middel, voor zover het op de bedoelde stelling berust, geen doel kan treffen;

dat het middel, voor zover het de klacht bevat, dat de Raad geen bewijskracht heeft toegekend aan het door belanghebbenden ter staving van hun bewering, dat de voormelde huizen op 1 Januari 1944 voor X geen waarde meer hadden, overgelegde taxatierapport, evenzeer faalt, aangezien de Raad vrij is in de waardering van door partijen aangevoerde bewijsmiddelen;

Overwegende omtrent het zevende middel:

dat de Raad van Beroep, blijkens de tiende overweging van de uitspraak, heeft aangenomen, dat de werkzaamheden van X, waaruit zijn inkomen over het tijdvak van 1 Januari 1941 tot 1 Januari 1944 is voortgevloeid, zich over de jaren 1941, 1942 en 1943 hebben uitgestrekt;

dat de Raad op grond daarvan heeft mogen besluiten, dat het inkomen van X over genoemd tijdvak niet uitsluitend in het jaar 1942, doch ten dele ook in de jaren 1941 en 1943 is genoten;

dat het middel derhalve ongegrond is;

Overwegende wat het achtste middel betreft:

dat de daarin onder a) en c) vermelde grieven reeds zijn behandeld onderscheidenlijk bij het vijfde en het tweede middel;

dat de onder b) vermelde grief feitelijken grondslag mist, aangezien uit de uitspraak niet blijkt, dat belanghebbenden verdaging van de zitting hebben verzocht en dit verzoek is geweigerd;

Dat overigens geheel aan het beleid van den Raad is voorbehouden of hij al dan niet zal bewilligen in een hem verzochte verdaging der zitting, zodat reeds deswege de grief niet tot cassatie kan leiden;

Overwegende dat het negende middel feitelijken grondslag mist, daar uit de gedingstukken, waarvan de Hoge Raad kan kennis nemen, niet blijkt, dat aan den Raad van Beroep het verzoek is gedaan artikel 51 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 toe te passen ten behoeve van de gescheiden echtgenote van X;

Overwegende omtrent het tiende middel:

dat artikel 2 van het Buitengewoon Navorderingsbesluit bepaalt, dat navordering van belasting kan plaats vinden in alle gevallen, waarin te weinig belasting is geheven, zonder daarbij een uitzondering te maken voor het geval, dat de Inspecteur tot navordering overgaat op grond van een wijziging van zijn inzicht;

dat het middel derhalve niet juist is;

Overwegende dat het elfde middel feitelijken grondslag mis, aangezien uit de gedingstukken, waarvan de Hoge Raad kan kennis nemen, niet blijkt, dat door den Inspecteur een andere beschikking op het tegen de navorderingsaanslagen ingediende bezwaarschrift is gegeven, en evenmin, dat tussen belanghebbenden en de belastingadministratie een overeenkomst is getroffen, als waarop het middel doelt;

Overwegende ten aanzien van het twaalfde middel:

dat, nu de Raad van Beroep in de tweede en de derde overweging van de uitspraak heeft vermeld, dat het beroep is gericht tegen de beschikking van den Inspecteur van 26 Januari 1951, waarbij de navorderingsaanslagen zijn gehandhaafd, het duidelijk is, dat deze beschikking bij de uitspraak is bevestigd;

dat het middel dus ongegrond is;

Overwegende dat ook het dertiende middel vergeefs is voorgedragen, aangezien het ter vrije beoordeling van den raad van beroep staat, of hij zal gebruik maken van de hem bij het eerste lid van artikel 6 van de Zevende Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting 1941 verleende bevoegdheid;

Overwegende dat op grond van het omtrent het tweede middel overwogene als volgt moet worden beslist:

Vernietigt de bestreden uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen I te Rotterdam;

Verwijst het geding naar dien Raad ter verdere behandeling en beslissing van de zaak in voltallige vergadering met inachtneming van dit arrest.-

Gedaan bij de Heren Nypels, Vice-President, Smits, Dubois, van Rijn van Alkemade en Wiarda, Raden, en door den Vice-President voornoemd uitgesproken ter Raadkamer van den zes en twintigsten November 1900 twee en vijftig in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Reijers,

w.g. Reijers

w.g. Nypels